

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet

Det är vår ofrånkomliga plikt att hjälpa ungdomar förstå och tro på evangeliet på ett djupt personligt sätt.

I eftermiddag vill jag uppmuntra föräldrar och alla som kallats att leda och betjäna ungdomarna i den här världen. Herren uppenbarade till Joseph Smith att det är "en ofrånkomlig plikt som vi är skyldiga hela det uppväxande släktledet" (L&F 123:11).

I hela mitt liv som far, farfar och morfar har jag begrundat vad som är min *plikt mot Gud* när det gäller ungdomarna. Jag vill berätta om något som jag lärt mig genom personlig begrundan och vittnesbörd.

För oss alla börjar vår plikt mot Gud som föräldrar och ledare med att leda genom föredöme — att ständigt och flitigt följa evangeliets principer i hemmet. Det kräver daglig beslutsamhet och ihärdighet.

Ungdomarna måste få se att vi efterlever evangeliet i vårt dagliga liv, inget kan ersätta det. De två tusen unga krigarna undrade aldrig över vad deras föräldrar trodde på. De

sade: "Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det" (se Alma 56:47–48). Vet våra barn vad vi vet?

Jag har en sonson som en gång bad mig gå med honom på bio för att se en populär men olämplig film. Jag svarade honom att jag inte var gammal nog att se den filmen. Svaret förbryllade honom tills hans farmor förklarade för honom att hans farfar inte brydde sig om åldersgränserna. Han kom till mig igen och sade: "Nu förstår jag farfar, du blir aldrig gammal nog att se den filmen, eller hur?" Och han hade rätt!

Vi visar ungdomarna vägen genom exempel, men vi leder dem också genom att förstå deras hjärtan och gå med dem på evangeliets stig. Om vi verkligen vill förstå deras hjärtan måste vi göra mer än att bara vara i samma rum som dem eller gå på samma aktiviteter i familjen och kyrkan. Vi måste planera för och utnyttja

undervisningstillfällen som gör ett djupt och bestående intryck på deras sinne och hjärta.

Kyrkans ledare planerar till exempel regelbundna prästadömsaktiviteter och rådslag och läger för scouterna — men uppnås alltid det viktigaste målet genom de aktiviteterna? Jag har lärt mig att det som gör en prästadöms- eller scoutaktivitet mest betydelsefull för en pojke är inte att få ett scoutmärke utan att få sitta och prata med en ledare som är intresserad av honom och hans liv.

Likaledes, när ni föräldrar kör eller går med era barn till skolan eller deras olika aktiviteter, använder ni tiden till att prata med dem om deras förhoppningar, drömmar, farhågor och glädjeämnen? Tär ni er tid till att be dem ta ut öronsnäckkorna och stänga av MP3-spelaren och alla andra apparater så att de kan lyssna till er och känna er kärlek? Ju äldre jag blir, desto mer inser jag att de undervisningstillfällen jag hade som ung, särskilt från mina föräldrar, har format mitt liv och gjort mig till den jag är.

Det är omöjligt att överskatta inflytandet från föräldrar som förstår sina barns hjärtan. Forskning visar att under de viktigaste övergångsperioderna i livet — inklusive perioderna när risken är som störst att ungdomar försvinner från kyrkan — kommer inte det största inflytandet från en intervju med biskopen eller en annan ledare utan från det regelbundna, varma, vänliga och omtänksamma umgänget med föräldrarna.

Med detta i åtanke, samlas hela familjen när vi sätter oss ner vid middagsbordet? Jag minns att jag som ung man bad om tillåtelse att få spela baseboll under middagstiden. "Du kan hålla min mat varm i ugnen", sade jag

till min mamma. Hon svarade: "Robert, jag vill helst att du gör uppehåll och kommer hem och är tillsammans med familjen under middagen. Sedan kan du gå ut och spela baseball tills det blir mörkt." Hon lärde oss alla att när det gällde familjemåltider så var det inte maten utan familjens umgänge som gav näring åt själen. Min mor lärde oss att det är i hemmet vi ger den största kärleken.

Om vårt arbete med ungdomar verkligen ska beröra deras hjärtan måste vi ge dem samma uppmärksamhet som vi skulle ge en betrodd vuxen kollega eller nära vän. Det viktigaste är att ställa frågor, låta dem prata och sedan vara villig att lyssna — ja lyssna och sedan lyssna lite till — att också lyssna med våra andliga öron! För flera år sedan satt jag och läste dagstidningen när en av mina unga sonsöner kom och satte sig tätt intill mig. När jag fortsatte läsa njöt jag av hans lilla röst som pratade på i bakgrunden. Döm om min förvåning när han en stund senare kröp in mellan mig och tidningen. Han tog mitt

ansikte i sina händer och tryckte sin lilla näsa mot min och frågade: "Farfar! Finns du därinne?"

Mamma och pappa, finns ni därinne? Morfar, mormor, farfar och farmor, finns ni därinne? Att finnas *därinne* betyder att vi förstår våra ungdomars hjärtan och har ett förhållande till dem. Och att ha ett förhållande till dem betyder inte bara att prata med dem utan också att göra saker tillsammans med dem.

Nyligen hörde jag en mamma berätta hur hon hjälpte sina första tre döttrar slutföra uppgifterna för Personlig tillväxt genom att göra det som förväntades av henne: vara informerad och skriva under genomförda uppgifter. Därefter förklarade hon med tårar rinnande nedför kinderna: "På sista tiden har jag hjälpt min fjärde dotter genom att göra uppgifterna tillsammans med henne. Det har haft en oerhörd betydelse i vårt liv och för vårt förhållande. Men vilken sorg jag känner när jag inser det jag gick miste om när jag inte gjorde samma sak med

mina andra tre döttrar." De vemodigaste orden tungan kan uttala och pennan kan skriva är: "tänk om!"¹

Vuxna medlemmar bör förstå att uppgifterna i Personlig tillväxt och Plikt mot Gud inte bara är långa listor med uppgifter att pricka av. De är personliga mål som sätts upp av varje ung man och ung kvinna för att hjälpa dem bli värdiga att ta emot templets förrättningar, verka som missionär, vigas för evigheten och åtnjuta upphöjelse. *Men en sak ska vi ha klart för oss: Det är en stor förlust och tragedi om vi låter våra unga män och unga kvinnor genomföra dessa uppgifter på egen hand!*

Fäder, mödrar och ungdomsledare, vi uppmanar er att delta i Personlig tillväxt och Plikt mot Gud tillsammans med era barn och ungdomar. Då växer inte bara de, ni växer också. Och lika viktigt är att ni växer samman i tro och en vänskap som gör att ni kan stärka varandra och gå på evangeliets stig för alltid, för att verkligen bli till en evig familj.

En lika viktig del av att uppfylla vår plikt mot Gud som föräldrar är att undervisa våra barn om evangeliet och förbereda dem på att till fullo ta del i Frälsarens återställda kyrka. Kom ihåg läxan från kung Benjamins folk. Tack vare hans undervisning var det många vuxna som upplevde en mäktig förändring i hjärtat (se Mosiah 5:2). Men "det fanns många i det uppväxande släktet som inte kunde förstå kung Benjamins ord, eftersom de var små barn vid den tid då han talade till sitt folk. Och de trodde inte ... och deras hjärtan blev förhärdade" (Mosiah 26:1, 3).

Det är vår *ofrånkomliga* plikt att hjälpa ungdomar förstå och tro på evangeliet på ett djupt personligt sätt. Vi kan lära dem att vandra i ljuset, men

det ljuset kan inte bestå av lånat ljus. De måste förtjäna det själva. De måste få sitt eget vittnesbördslys direkt från Källan till andligt ljus — Gud själv — genom bön, studier och begrundan. De måste förstå vilka de är och vem vår himmelske Fader vill att de ska bli. Hur hjälper vi dem?

När vi håller en hemafton, ett familjeråd eller ett meningsfullt samtal om evangeliet med våra barn, kan vi se dem i ögonen och säga dem att vi älskar dem och att vår himmelske Fader älskar dem. Under sådana heliga stunder kan vi också hjälpa dem förstå, djupt i sitt hjärta, vilka de är och hur lyckligt lottade de är att ha kommit till den här jorden och till vårt hem och få vara delaktiga i förbunden vi ingått i templet att bli en evig familj. Vi kan vara ett exempel på evangeliets principer och välsignelser varje gång vi umgås med våra barn.

I de här svåra tiderna är det inte

nog för våra ungdomar att bara *veta* vad som är rätt. De måste *göra* det. Helhjärtat deltagande i förrättningar, kvorum och biorganisationer, inspirerade program och stärkande aktiviteter hjälper ungdomarna att ta på sig hela Guds vapenrustning. Hjälper vi dem ta på sig den vapenrustningen så att de kan stå emot motståndarens brinnande pilar? För att verkligen kunna välja Herrens väg, måste de känna till hans väg. Och för att verkligen känna till hans väg, måste vi undervisa och leda dem att handla, att delta, att göra.

Det största missionsarbetet vi någonsin kommer att uträtta sker i vårt eget hem. Vårt hem, våra kvorum och klasser är också en del av missionsfältet. Våra barn och barnbarn är våra viktigaste undersökare.

Det största släkthistoriska arbetet vi någonsin kommer att uträtta sker i vårt eget hem. Det är den andliga

förberedelsen av våra barn i det uppväxande släktet som, genom deras lydnad, tryggar det eviga bevarandet och våra familjers bestånd i kommande släktled.

Det största räddningsarbetet, den största återaktiveringen, sker i vårt eget hem. Om någon i er familj irrar sig bort på främmande vägar, är ni en räddare, engagerad i kyrkans allra största räddningsarbete någonsin. Jag vittnar av egen personlig erfarenhet: Man har inte misslyckats förrän man gett upp. Det är aldrig för tidigt eller för sent att sätta igång. Bekymra er inte över vad som hänt i det förflutna. Lyft luren. Skriv ett brev. Gå på besök. Be dem komma hem. Var inte rädd eller generad. Ditt barn är vår himmelske Faders barn. Du utför hans verk. Han har lovat att samla sina barn och han är med dig.

Vår största tro utövas i vårt eget hem när vi förblir starka i föräldraskapets prövningar och svårigheter.

President Monson sade nyligen till en liten grupp mödrar: "Ibland dömer vi alltför snabbt den inverkan våra framgångar och misslyckanden har." Jag tillägger: Betrakta inte dagens prövningar som eviga. Vår himmelske Fader uträttar sitt arbete på lång sikt. "Det finns mycket i framtiden", sade profeten Joseph Smith. "Låt oss därför ... med glädje göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvissning stå stilla och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras" (L&F 123:15, 17).

Jag hoppas att vi denna påsksöndag tar tillfället i akt att bära vårt vittnesbörd om att vi vet att Gud lever och att Jesus är Kristus. Jag hoppas att vi bär vårt vittnesbörd så att våra barn vet vad som är viktigt för oss och att vi älskar dem. *Den största kärleken och den största undervisningen bör uttryckas i vårt hem.*

Må Herrens välsignelser vara med föräldrarna och med ungdomarna som fostras i trofasta hem, så att de förstår att lyckan är att man är en del av ett hem och en familj där man känner sig älskad och vägled. Det är min bön att vi må ha eviga familjer och vara tillsammans för evigt tillsammans med Gud Fadern och hans Sons Jesus Kristus.

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Jesus Kristus lever. Han är de förlorade fårens herde, den strandsatta själens räddare, det sårade hjärtats helbräddagörare, hela mänsklighetens hopp. Med honom som vår Mästare, låt oss uppfylla vår plikt mot Gud med tro på honom och hans eviga kärlek till var och en av oss, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se "Maud Muller", *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), s. 206.